

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X. Z.**, příslušnice Čínské lidové republiky
zastoupená advokátkou Mgr. Marikou Rytířovou
sídlem Lazarská 11/6, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 2. 2018, čj. OAM-144/ZA-ZA11-P15-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě poměrně obsáhlou žalobu, v níž namítala, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem vylicil zjištěný skutkový stav, avšak jeho interpretace již nebyla provedena odpovídajícím způsobem. Žalobkyně pochází z provincie Vnitřní Mongolsko a hlásí se k církvi Jia Ting Pai (domácí škola). V únoru 2016 byla nucena vycestovat z Číny, neboť byla pronásledována policií a zprostředkovaně tak vládnoucí komunistickou stranou, která potlačuje náboženskou svobodu a nabádá občany, aby udávali věřící (křesťany) okolo sebe. Z Číny vycestovala pod hrozbou zatčení na to, co se musela několik měsíců skrývat poté, co v době od 17. 12. 2014 do 7. 1. 2015 byla zatčena a vězněna. Musela opustit svoji rodinu, když ji policisté drželi, neprozradila svoje jméno a místo bydliště, následně ji policie hledala na různých místech pouze dle fotografie, sama se po propuštění skrývala na různých místech. Obecně uvedla, že fakticky zažívala pronásledování různými formami od doby, kdy uvěřila v Boha. Po propuštění ze zadržení měla nalomenou kost v podpaží, poškozenou svalovou tkáň a trpěla podvýživou, následně strávila několik dní (týden) v nemocnici. Následně se dozvěděla, že je hledána policií a též to, že dvě její souvěrkyňe byly odsouzeny do vězení na dobu 3 a 4 let.

3. Žalobkyně uvádí, že v jejím případě byly zcela jistě naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jejího náboženského vyznání. Uvádí, že prokázala důvodnou obavu z osobního pronásledování, což pro udělení azylu plně postačuje. Současně tvrdí, že jí hrozící újma dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a poznamenává, že popsala i to, že její situaci nemohla řešit vnitřním přesídlením, neboť křesťané jsou pronásledováni po celé zemi a policie po ní pátrala postupně v dalších a dalších místech. Vnitrostátní ochrana v jejím případě selhala, neboť původcem pronásledování křesťanů na celém území je přímo stát. Vylučující klauzule pro nepřidělení azylu u ní není naplněna. Je u ní vysoké riziko zatčení, mučení a věznění. Pokud by byla nucena se do Číny vrátit, zcela jistě by k tomu došlo.

4. U žalobkyně jsou též naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, jelikož v případě vycestování zpět do Číny jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy – mučení, nelidské zacházení či trestání. Popsala obecný stav nebezpečí v případě některých vybraných neúspěšných žadatelů o azyl. Žalovaný toto ve svém rozhodnutí bagatelizuje.

5. Napadenému rozhodnutí vyčítá nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost. Uvádí, že větší části napadeného rozhodnutí jsou totožné s částmi rozhodnutí v jiných věcech žadatelů o azyl z Číny, kteří požádali z obdobných důvodů, avšak někteří žadatelé byly s žádostí úspěšní. V části žaloby pod bodem VI. popisuje jednotlivé pasáže rozhodnutí a uvádí nejednoznačnosti a rozpory v rozhodnutí. Připomíná, že žalobkyně se terčem dalšího přímého pronásledování nestala, neboť se po svém propuštění opakovaně skrývala a měnila místo pobytu. Žalovaný připustil, že není vyloučeno, že žalobkyně je členkou církve a dále v rozhodnutí uvádí, že vybraná tvrzení žalobkyně nepopírá a nezpochybňuje, nicméně sám nečiní jakékoli pozitivní skutkové zjištění. K důkazu navrhuje jiná rozhodnutí žalovaného vydaná v obdobných věcech.

6. Rozhodnutí má za nezákonné a rovněž postižené procesními vadami. Žalovaný nepřeložil a v rozhodnutí nezohlednil zprávy v cizích jazycích, které v průběhu řízení žalobkyně předložila. Nesprávně byla vyhodnocena oprávněná obava žalobkyně z návratu

do Číny. Upozornila rovněž na medializaci případů čínských křesťanů v České republice. Při případném návratu do Číny by tamní orgány zcela jistě zjistily, že žalobkyně pobývala v cizí zemi déle, než byla oprávněna dle víza. Žalovaného spekulace o ekonomické migraci není případná, natož podložená. Skutečnost, že žalobkyně se podařilo doma získat cestovní pas a vycestovat z Číny, rozhodně nesvědčí pro nezájem čínských orgánů o osobu žalobkyně. Žalobkyně hodnověrně popsala, jak byla policií zadržena a následně hledána, pronásledována. Poukázala na to, že pronásledování křesťanů v Číně není centralizováno. Poukázala rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), ze které plyne, že v závažných pochybnostech má být výpověď žadatele o azyl uznána, tedy za předpokladu, že jeho líčení je důvěryhodné a nejsou dány důvody se domnívat o opaku. Konečně uvádí, že napadené rozhodnutí jí nebylo přeloženo ani přetlumočeno – nemohla se tak s ním seznámit – což je v rozporu s článkem 13 Evropské úmluvy o lidských právech.

7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, což představovalo všechny předpoklady pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobkyně měla především přinést tvrzení o skutečnostech, které se týkaly výlučně její osoby. Připustil, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí církve Jia Ting Pai, avšak je nucen konstatovat řadu okolností, které značně snižují věrohodnost ve vztahu k dalším tvrzením ohledně skutečných důvodů pro její odchod ze země původu. Žalobkyně jednoznačně uvedla, že o azyl žádá z důvodu náboženského pronásledování, jiné důvody nemá. Žalovaný neshledal, že by žalobkyni hrozilo pronásledování pro její příslušnost k církvi na celém území Číny, jelikož kdyby tomu tak bylo, byla by policií sledována jako nežádoucí osoba a stěží by mohla bez problémů vycestovat legálně ze země s prvním pasem.

8. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, jak dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována. Podle jeho názoru měly totiž státní orgány v Číně dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně (naposledy na letišti v Pekingu), pokud by o ní skutečně měly zájem. V rozhodnutí poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o pronásledování či budoucích obavách jako nepřesvědčivé. Vzal v úvahu informace o zadržení žalované na přelomu let 2014 a 2015. Žalobní argumentace přitom z podstatné části setrvává na obecném tvrzení o existenci pronásledování příslušníků náboženských skupin v Číně jako postupu, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie a to bez jakékoli vazby na konkrétní azylový příběh žalobkyně. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 (stížnost č. 53110/16). Stížnost byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi Všemohoucího Boha. Z tohoto rozsudku žalovaný citoval a zmínil, že mezi informacemi o zemi původu je v označeném rozsudku citováno také ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstvo zahraniční USA – Čína z 13. 4. 2016, podle níž „Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům...Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odíráno, či že jim bylo jinak bráněno v cestování do zahraničí“. Žalovaný poznamenal, že v dalším zde citovaném sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky vyžádané dne 6. 3. 2014 se uvádí, že „Na základě korespondence

s ředitelstvím pro výzkum z 10. 2. 2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti, kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že letištní pracovníci jsou napojeni na předmětnou databázi známou jako Policenet. V okamžiku, kdy letištní úřady nechaly pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je daná osoba hledána policií. V popisovaném případě byla předmětná osoba následně zadržena na letišti a bylo jí sděleno, že ji šanghajská policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena k zadržení a výslechu.

9. Dále žalovaný uvedl, že mezi podklady pro rozhodnutí zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů tak, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí vysvětlil, proč podklady navržené žalobkyní do rozhodnutí nezařadil. Tím se též vyjádřil k nepořízení překladů, neboť ze sdělení samotné žalobkyně vyplynulo, že se zprávy netýkaly přímo její osoby. Takové materiály lze označit za nadbytečné. Rovněž vysvětlil důvody nezařazení jiných zpráv jako podkladů do svého rozhodnutí.

10. Zdůraznil garanci ochrany osobních údajů všech žadatelů o azyl. Poukázal na značný počet turistů čínské národnosti navštěvující ČR, a to v souvislosti s obavou žalobkyně o to, že v případě jejího návratu by bylo snadno zjistitelné, že žádala o azyl, což by jí přineslo zvýšené nebezpečí. Nevyloučil možnost žalobkyně řešit svou situaci vnitřním přesídlením a odkázal přitom na potenciální blízkost rodiny. Připomněl, že žalobkyně při žádosti o udělení víza uvedla ve vztahu k ČR některé nepravdivé údaje, což uvedla na pravou míru až na výslovný dotaz, přitom byla poučena o nutnosti uvádět sama od sebe pravdivé údaje. Rovněž zmínil bezproblémové odcestování žalobkyně z mezinárodního letiště v Pekingu.

11. Odmítl tvrzení žalobkyně o individuálním pronásledování, popsal, že k církvi se hlásí od roku 2007, zatčena byla 17. 12. 2014, propuštěna 7. 1. 2015 a Čínu opustila až v únoru 2016. Pokud by o ní státní orgány skutečně měly „zájem“, ta měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně. Její tvrzení proto žalovaný označil za nepřesvědčivé.

12. K ochraně podle § 14 zákona o azylu nebyly zjištěny okolnosti hodné zvláštního zřetele.

13. Ve vztahu k poskytnutí ochrany dle § 14a zákona o azylu poukázal na rozsudky NSS sp. zn. 5 Azs 80/2007 ze dne 17. 3. 2008 a sp. zn. 5 Azs 232/2005 ze dne 27. 9. 2006, které pojednávaly o zemích s nižší mírou úrovně dodržování lidských práv. Zopakoval bezproblémové vycestování žalobkyně, rozsáhlé možnosti vnitřního přesídlení, bezproblémovou cestu na letiště do Pekingu. Rovněž zopakoval velké množství turistů z Číny navštěvující Českou republiku a nepravděpodobnost následného zjištění, že v ČR žalobkyně žádala o azyl.

14. Nesouhlasil s tím, že žalobkyně by nebyla seznámena s obsahem napadeného rozhodnutí v mateřském jazyce. Žalovaný dále považuje za irrelevantní žalobou navrhané důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. Pokud tedy žalobce chce provést důkaz rozhodnutím jiné osoby, pak je třeba, aby takové rozhodnutí s písemným souhlasem opatřeným nejspíše úředně ověřeným podpisem dotčené osoby předložil sám.

15. Žalovaný uzavřel, že důvody jeho závěrů vyslovených jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplňková ochrana žalobkyni nebyla udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.

16. V replice k vyjádření žalovaného se žalobkyně přidržela své žalobní argumentace. Uvedla, že žalovaný nesprávně vykládá pojem pronásledování, neboť zásadní je oprávněná obava z pronásledování, skutečné pronásledování není třeba prokazovat. Zopakovala, že žalovaný chybně nepořídil překlady jí předložených podkladů. Odmítla, že by Čínu bylo lze považovat za bezpečnou zemi ve vztahu k příslušníkům křesťanských církví, neboť dochází k jejich rozsáhlému, systematickému a soustavnému pronásledování. Poukázala na to, že rozsudek ESLP Y. L. proti Švýcarsku je nepřiléhavý k použití, neboť žalovaný konstatoval, že výpověď žalobkyně je věrohodná. Zopakovala okolnosti svého zadržení, včetně bití a vysvětlila, že žalovaný nemá patrně dostatek informací o skutečném běhu a stavu věcí v Číně. Při jednání soudu odkázala na zprávu Veřejné ochránkyně práv v ČR, která se zabývala situací čínských křesťanů žádajících azyl v ČR s tím, že v rozhodnutích žalovaného shledala nedostatky. Zopakovala, že situace žadatelky se liší od mnoha jiných případů v tom, že byla skutečně zadržena, mučena a bita. Případná otázka návratu žalobkyně do Číny je spojena s velkým nebezpečím, jedná se dle jejího vyjádření o otázku „života a smrti“.

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Předně soud vzhledem k rozsahu žaloby zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, či rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 – 76, bod 8)], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní [což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (odstavec 4 odůvodnění), usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (odstavec 5 odůvodnění), usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 (odstavec 6 odůvodnění), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.)] - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37, ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55, popř. odůvodnění rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015-84, bod 30]. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama

o sobě dostatečná“ [srov. nálezn ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává [srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“], neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 2 Afs 290/2017 - 32, bod 48). Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, bod 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016 - 46, bod 19, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 255/2015 - 45, a rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 - 76, bod 8).

19. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 - 49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

20. Krajský soud předně konstatuje, že v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny veškeré podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost, ani netrpí jinou vadou dle § 76 s.ř.s. Soud současně dospěl k závěru, že žalovaný shromáždil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí z věrohodných zdrojů a skutkový stav byl zjištěn řádně. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž vysvětlil, proč konkrétní materiály nezařadil mezi podklady rozhodnutí a nepřistoupil k jejich překladu. Za situace, kdy žalovaný nezpochybňoval obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně včetně žalobkyní označené církve, a žalovaný si opatřil dostatek podkladů z různých objektivních zdrojů. Ohledně předmětných materiálů specifikovaných v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje, a které nebyly zařazeny mezi podklady rozhodnutí, bylo zjištěno správním orgánem dotazem u žalobkyně, že předložené materiály se přímo konkrétních

okolností, které by se vztahovaly k žalobkyni, netýkají a popisují obecně situaci náboženských (včetně křesťanských) menšin v Číně. Za tohoto stavu souhlasí soud s názorem žalovaného, že nebylo třeba přistupovat k překladu předmětných materiálů a bylo nadbytečné je zařazovat mezi podklady rozhodnutí, neboť by tyto materiály žádný nový pohled na případ žalobkyně nemohly přinést. Stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností a každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Při jednání soudu žalobkyně netrvala na provádění důkazů dalšími zprávami organizací ani články z internetu s tím, že v souladu s názorem soudu, se tyto netýkaly přímo osoby žalobkyně. Soud provedl důkaz toliko zprávou o podpoře zástupce české křesťanské církve a též zprávou o tom, že žalobkyně se účastní náboženského života. Výsledky zjištění z nich učiněných nejsou v rozporu se zjištěními žalovaného, který připouští a nesporně tvrdí žalobce, že je praktikujícím křesťanem a v Číně mohla být příslušnicí církve Jia Ting Pai.

21. Soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 125/2005-46, ze dne 14. 9. 2005, podle něhož jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

22. Správní orgán vycházel z toho, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobkyně ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny Jia Ting Pai.

23. K námitkám proti neudělení některé z forem mezinárodní ochrany soud uvádí, že žádný z článků Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) nezakládá nárok (subjektivní právo) cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince (srov. bod 27 nálezu Ústavního soudu ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17). Evropský soud pro lidská práva setrvale rozhoduje, že stát je oprávněn v rámci mezinárodního práva a na základě svých smluvních povinností kontrolovat vstup cizinců na jeho území a jejich bydliště (viz např. Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království, bod 67, Boujlifa proti Francii, bod 42, a řada dalších). Úmluva nezaručuje právo cizince vstoupit nebo pobývat v určité zemi (Khan proti Německu, bod 36). Taktéž právo azylu (které nepatří k přirozeným právům člověka) nelze považovat za právo nárokové. Listina ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žádajícímu cizinci poskytnuto (shodně srov. např. nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení téhož soudu ze dne

27. 6. 2017, sp. zn. III.ÚS 1905/17). To samozřejmě platí i o azylu humanitárním či o doplňkové ochraně (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či usnesení ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17, ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3608/14, ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04, etc.).

24. Institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (např. osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. K udělení azylu lze přistoupit pouze v omezeném počtu případů a při splnění zákonem stanovených podmínek (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 89/2018 – 37, bod 9, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 7, ze dne 29. 3. 2018, 9 Azs 397/2017 – 66, bod 27, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Azs 356/2017 – 39, bod 10, a řadu dalších). Dále je setrvale judikováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 Azs 76/2018 – 30, bod 8, ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 387/2017 – 37, bod 7, ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Azs 286/2017 – 35, bod 7, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017 – 28, bod 12, ze dne 18. 2. 2016, č. j. 7 Azs 294/2015 – 31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 Azs 4/2015 – 60, bod 10), že institut azylu neslouží k legalizaci pobytu, resp. že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (ze starší judikatury viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004–94, z recentní judikatury srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 150/2018 – 28, bod 21, ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 Azs 162/2018 – 24, bod 23, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Azs 25/2018 – 37, bod 21, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 Azs 379/2017 – 35, bod 31, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 Azs 378/2017 – 40, bod 27, ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 Azs 374/2017 – 30, bod 13, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 – 30, bod 14, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Azs 318/2016 – 20, ze dne 16. 2. 2017, č. j. 7 Azs 32/2017 – 25, bod 11, a desítky dalších). K tomu slouží pobytové tituly podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

25. Současně platí, že právo na azyl je vnímáno jako právo na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv však jako právo vybrat si zemi, ve které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, ze dne 28. 5. 2004, č. j. 5 Azs 45/2004-47, a ze dne 27. 5. 2004, č. j. 2 Azs 3/2004-45). O azyl je nutno zásadně žádat v první nejbližší bezpečné zemi (cílem tvůrců norem mezinárodního uprchlického práva nebyla podpora azylové turistiky). Popřením těchto principů je pak postup některých žadatelů, kteří bez ospravedlnitelných důvodů nežádají o azyl v jím kulturně a geograficky nejbližších bezpečných zemích, nýbrž letecky cestují tisíce kilometrů do země, kterou si pro podání žádosti o azyl vybrali podobně jako dovolenou v katalogu cestovní kanceláře. Ostatně i žalobkyně v nyní projednávané věci na doporučení třetí osoby cestovala mnoho tisíc kilometrů, aniž by dostatečně a azylově relevantně vysvětlila, proč nepožádala o mezinárodní ochranu např. v bezpečné Jižní Koreji (vzdálenost mezi Pekingem a Soulem je cca 1.000 km), či v jiné bližší zemi, která jí je geograficky a kulturně nejbližší.

26. Lze tedy shrnout, že institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování či vážnou újmu ze zákonem uznaných důvodů. Tímto institutem je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46). Institut mezinárodní ochrany není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60).

27. Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 ve věci sp. zn. 3 Azs 303/2004). Dále platí, že měl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu v zemi původu v konkrétním případě potíže s policií, nemusí jít vždy zpravidla o jev státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný, tedy o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. To platí tím spíše, nevyužil-li žadatel reálně dostupné prostředky v zemi původu nebo ustoupil-li od svého požadavku na to, aby zásah policie byl prošetřen (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, jehož se dovolá i recentní judikatura – srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 260/2016–40, bod 9, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 230/2016–33, bod 13, atd.). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním činům, nelze podřadit důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, vyplývá, že *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*. Zároveň kasační soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, konstatoval, že *„neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.“*

28. Ze správního spisu se podává, že žalovaný vycházel zejména z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, z jejích výpovědí, z žádosti o udělení víza žalobkyni pro příjezd do České republiky včetně všech jejích podkladů, z jí doložených materiálů, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se zaměřením na svobodu náboženství, a to ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí

USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zprávy China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016, Čína, ze dne 24. 2. 2016, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Čína, ze dne 12. 1. 2017, Informace OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23. 6. 2016. Skutková zjištění, která správní orgán z uvedených podkladů učinil, jsou správná, v podrobnostech soud proto odkazuje na velmi detailní zjištění z těchto podkladů v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

29. Soud provedl zčásti důkaz zprávou Veřejného ochránce práv č. j. KVOP-46235/2018, přičemž zjistil, že tato zpráva se nijak netýká specifické situace žalobkyně, resp. neobsahuje žádná skutková zjištění týkající se přímo žalobkyně (opak ani nebyl žalobkyní tvrzen), zabývá se obecně nedostatky v dosud zjevně neustálené rozhodovací praxi žalovaného týkající se příslušníků čínských heterodoxních církví, tedy obsahuje především právní závěry (hodnocení) Veřejného ochránce práv. O otázkách právních si však soud učiní úsudek sám, do nalézací činnosti soudu ostatně podle zákona nemůže Veřejný ochránce práv zasahovat (a to ani nepřímou). Navíc se nejedná o závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv, jedná se o zprávu o šetření, k níž se dosud žalovaný nevyjádřil, jde tedy doposud o pohled jednostranný.

30. Pokud jde o novinové či internetové články, je třeba zmínit, že tyto zásadně nejsou v azylovém řízení relevantním zdrojem informací, o to více pokud se nejedná o články etablovaných a respektovaných deníků (srov. bod 36 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37).

31. Žalobkyně netvrdila azylové důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

32. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Shodně jako žalovaný ani soud nemohl pominout skutečnost, že žalobkyně přicestovala do České republiky na základě víza, získaného stejně jako žadatelé o azyl v jiných obdobných věcech posuzovaných soudem, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení padělaných, resp. nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. I soud si je vědom toho, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodu činnosti nebo nečinnosti orgánů země jejího původu, odjezdu do zahraničí dosáhnout. O takovou situaci se ovšem v posuzované věci zcela nejedná, neboť nepravdivé informace a dokumenty doložila žalobkyně především ve vztahu k zastupitelskému úřadu ČR, kde si žádala o udělení turistického víza, a na území České republiky pak rovněž vůči cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla Praha, kde mohla okamžitě projevit svůj úmysl požádat o azyl a informovat cizineckou policii na mezinárodním letišti o tom, že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza. Žalobkyně tak učinila až poté, co byla ze strany správního orgánu konfrontována správním orgánem s kopií žádosti o udělení víza, obsahující řadu informací rozdílných od těch, které poskytla správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochranu a společně s ní doloženými dokumenty, které nekorespondovaly s jejími výpověďmi v rámci řízení. I soud má za to, že stěží se lze

domnívat, že by žalobkyně uvedené skutečnosti sama správnímu orgánu sdělila, nebyl-li by na ně výslovně tážána při současném předložení příslušných dokumentů.

33. Dle ust. 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizaci ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním.

34. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí označené církve a že po porovnání informací sdělených žalobkyní se zjištěními o situaci členů náboženských menšin v Číně, která učinil z Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016, Zprávy vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 o lidských právech a demokracii za rok 2015 v Číně, Výroční zprávy China Aid Association za rok 2015 z března 2016, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10.8.2016, ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, se členové náboženských menšin v Číně obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.

35. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný přitom vyšel ze zjištění, že žalobkyně, ač byla dle svého sdělení příslušnicí uvedené církve, nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Žalobkyně není ani v současnosti trestně stíhána. Pokud jde o tvrzení žalobkyně o zatčení, napadení a držení policisty na přelomu let 2014 a 2015, pak toto hodnotí soud shodně s žalovaným s odkazem důvody shrnuté na stranách 21 a 22 žalobou napadeného rozhodnutí jako ojedinělý incident. Není jasné, z jakého důvodu a na základě čeho (krom tvrzené uhrazené pokuty) policejní orgány žalobkyni propustily, aby ji následně opět dle fotografie hledaly. Rovněž na odůvodnění žalovaného soud odkazuje v souvislosti s tvrzeným pronásledováním žalobkyně a její obavy z dalšího zatčení. Nadto je třeba uvést, že tvrzení žalobkyně o jejím zatčení a následném lékařském ošetření nebylo podloženo jakoukoli (lékařskou) zprávou, ač tomuto žalobkyni zřetelně nic nebránilo. Navíc ve správním řízení a v žalobě žalobkyně tvrdila, že po propuštění ze zadržení měla nalomenou kost, poškozenou svalovou tkáň a byla podvyživená, proto musela týden strávit v nemocnici. Při jednání soudu na jeho dotaz však uvedla, že se nechala ošetřit ve veřejné nemocnici a hospitalizována tam nebyla. O takových skutečnostech týkajících se přímo zdraví žalobkyně, by měla mít zcela jasno, přičemž soud možnou nepřesnost ve výpovědi stěžící může přičíst eventuálním nepřesnostem vzniklým při překladu z cizího jazyka. Na uvedenou skutečnost možného poškození zdraví a ošetření se dotázal žalobkyně výslovně, cíleně a opakovaně. Rovněž tvrzení žalobkyně o tom, že byla více jak tři týdny zadržena, průběžně bita a vyslýchána státní policií a přitom policistům nesdělila své jméno a příjmení, či další údaje, je velmi

problematicky uvěřitelné. Žalobkyně se po údajném a neoprávněném zatčení spolu s bitím neobrátila na státní orgány, které mohou činnost policie prošetřit. Nevyčerpala všechny reálně dostupné prostředky ochrany (příčemž tuto nečinnost nelze zcela ospravedlnit nedůvěrou žalobkyně ve státní instituce), a proto nemůže nyní bez pochyb s úspěchem jistě tvrdit, že se jednalo o akt státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný (k tomu srovnej shora citovanou judikaturu).

36. Soud sdílí názor žalovaného, že objektivně žalobkyni nikdo nebránil v její víře, resp. jejím vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jeho základních lidských práv a nebyla tedy v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu a neuvedla ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti. V daných souvislostech žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že žalobkyni byl bez jakýchkoliv problémů či překážek vydán čínskými orgány cestovní pas pro potřeby jejího vycestování z vlasti (byť se tak stalo před tvrzením zadržení), a to s biometrickými údaji včetně otisku prstů a fotografie, šlo tedy o vydání dokladu na její pravou totožnost, jemuž byla osobně přítomna, což svědčí o patrném nezájmu čínských státních orgánů o její osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky, pokud by dle tvrzení žalobkyně o ní dlouhodobě usilovaly a pronásledovaly ji, nejen ji zadržet, ale i znemožnit ji i opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu, což se nestalo. Ani při samotném vycestování, které proběhlo oficiální cestou přes mezinárodní letiště, žádné problémy neměla a nikdo jí v opuštění vlasti nebránil. Ani České republice nebyla adresována jakákoli žádost čínských orgánů o její případné vydání k trestnímu stíhání a nebyl na ní vydán ani mezinárodní zatykač.

37. V daných souvislostech soud připomíná, že v rozsudku č.j. 2 Azs 71/2006-82 ze dne 26. 3. 2008 Nejvyšší správní soud ohledně zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu uvedl, že je nutno aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti“. Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele, nikoli ojedinělý. K nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s tím ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným, konec citace.

38. Pokud by soud akceptoval tvrzení žalobkyně, že je příslušnicí církve Jia Tin Pai a že se její členové v Číně obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů, nebyl by tento závěr pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně sám o sobě zásadní, neboť v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005-80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006-89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007-67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009-91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010-100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015-49).

39. Soud sdílí názor žalovaného, že objektivně žalobkyni nikdo nebránil v její víře, resp. v jejím vyznávání [žalobkyně uváděla, že jakožto příslušník tzv. domácí církve víru (dříve) doma praktikovala, přičemž toto sdělení plně koresponduje s veřejně dostupnými

informacemi, dle kterých rodina a přátelé mají právo se doma setkávat za účelem modlení, studia Bible apod., a to bez registrace u čínských státních orgánů (poukázat lze např. na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o náboženské svobodě v Číně za rok 2016, zmiňující oficiální stanovisko čínské Státní správy náboženských záležitostí - State Administration for Religious Affairs - SARA; zpráva je dostupná na <https://www.state.gov/j/drl/rls/irf/2016/eap/268722.htm>), nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody (s výjimkou jednoho tvrzeného zatčení a propuštění) či jiných jejích základních lidských práv a nebyla tedy v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalobkyně nepředložila ani žádné hodnověrné a přijatelné tvrzení, které by opodstatňovalo závěr, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti. Prezentovala především své subjektivní pocity a obavy, které však byly založeny na azylovém příběhu, jemuž žalovaný ani soud nemohl zcela uvěřit. V této souvislosti žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že žalobkyni byl bez jakýchkoliv problémů či překážek vydán čínskými státními orgány cestovní pas pro potřeby jeho vycestování z vlasti, a to s biometrickými údaji (včetně otisků prstů a fotografie), šlo tedy o vydání dokladu na jeho pravou totožnost, což svědčí o nezájmu čínských státních orgánů o jeho osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské státní orgány žalobce - pokud by se o něj skutečně dlouhodobě zajímaly a pronásledovaly ji - nejen zadržet, ale i znemožnit mu opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu, což se nestalo. Přitom je obecně známo, že (nejen) čínské státní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích k tomu, aby zabránily osobám hledaným státními orgány v cestách do zahraničí, pokud státní orgány takovým osobám již v minulosti neodmítly vydat cestovní pas (k tomu srov. např. bod 30 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16).

40. Ze stejných důvodů se u žalobkyně nemohlo jednat ani o pronásledování na kumulativním základě (k pojmu „pronásledování na kumulativním základě“ srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Žalobkyně věrohodně nepopsala, kromě tvrzeného zatčení na přelomu let 2014 a 2015 (jež soud shora stručně popsal včetně pochybností o skutečném průběhu, alespoň co se týče zdravotních dopadů a ošetření), jakékoli skutečné konkrétní projevy čínských státních orgánů namířené jednoznačně proti její osobě, jednalo se pak o pocity z údajného pronásledování či sledování blíže neidentifikovanými osobami. Ve věci žalobkyně proto nelze s přiměřenou pravděpodobností předpokládat, že byla nebo bude vystaven negativnímu jednání čínských státních orgánů, které by snad svou soustavností nahradilo jeho intenzitu (např. opakované návštěvy v zaměstnání v kombinaci s domovní prohlídkou a špatným zacházením v době svévolného, byť krátkodobého zadržení - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS).

41. Dále je třeba zdůraznit, že je obecně uznáváno, že ne každé omezení způsobu, jakým je víra praktikována, lze považovat za azylově relevantní pronásledování. Zatímco omezení náboženské činnosti „v jádru“ povede k závěru o pronásledování, omezení jen některých aspektů náboženských činností („na okraji“) za pronásledování považovat nelze. Jinými slovy řečeno: lze akceptovat požadavek na utajení jistých náboženských praktik [ostatně víra je především věcí vnitřního přesvědčení a prožitku, a proto křesťané obvykle nemají potřebu ostentativně prezentovat svou religiozitu, není-li tím dotčeno samotné jádro práva,

kteřé je chráněno Úmluvou o uprchlících a zákonem o azylu, což v projednávané věci zjevně není, neboť církve žalobkyně je tzv. domácí církví, absentují u ní svátosti a uctívání, proto nepochybně členové církve mohou praktikovat víru bez toho, aby na sebe upoutali (z jejich pohledu) nežádoucí pozornost čínských státních orgánů. Žalobkyně sama připustila, že v domácím prostředí víru praktikovala a že se dlouhodobě se souvěrci scházela několikrát týdně [to koresponduje s dostupnými informacemi, dle kterých rodina a přátelé mají právo se doma setkávat za účelem modlení, studia Bible apod., a to bez registrace u čínských státních orgánů (k tomu srov. např. zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o náboženské svobodě v Číně za rok 2016, zmiňující oficiální stanovisko čínské Státní správy náboženských záležitostí - State Administration for Religious Affairs - SARA; zpráva je dostupná např. na <https://www.state.gov/j/drl/rls/irf/2016/eap/268722.htm>)]. K omezení při praktikování své víry u žalobkyně soud poznamenává, že setkání ve skupince o 2-3 lidech praktikovala žalobkyně dlouhodobě v zemi původu opakovaně a nebylo jí v tom zásadně orgány bráněno. Únik ze země původu však situaci žalobkyně v této otázce nevyřešil, neboť v České republice se žalobkyně ani takových setkání neúčastní, neboť k tomu nemá příležitost a patřičné spoluvěřící. Pokud tedy odchodem ze země chtěla jistého cíle dosáhnout, případné udělení azylu její situaci neřeší.

42. K žalobní námitce ohledně vnitřního přesídlení soud uvádí, že z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že otázku možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny, žalovaný hodnotil toliko ve vazbě na způsob řešení jí tvrzených potíží radikálním způsobem přesídlením až do České republiky, namísto aby využila možnost vnitřního přesídlení za stavu, kdy sama uvedla, že pátrání policie po ní se vztahovalo pouze na území jednoho regionu. Žalovaný přiléhavě poznamenal, že pokud by se žalobkyně skutečně obávala možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je jen s podivem, že si k opuštění vlasti vybrala právě jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst, za jaké lze nepochybně mezinárodní letiště v Pekingu považovat. Soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jeho základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a neuvedla ani žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této jejího situaci v případě návratu do vlasti cokoli změní. Závěru žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze nic vytknout.

43. Nedůvodnými soud shledává i námitky žalobkyně ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

44. Již shora v odůvodnění soud uvedl, že pro azylové řízení nejsou v zásadním rozsahu směrodatné různé (nezaručené a neověřené) internetové články. Pokud žalobkyně do spisu zakládala různé internetové zprávy o pronásledování osob navracených do Číny, soud jim stěží může přičíst zásadní relevanci, a již vůbec by bylo velice problematické skutečnosti

popsané v internetovém článku týkající se jednoho třetího jednotlivce přenášet na možnou budoucí situaci žalobkyně.

45. Pro účely posouzení existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je rozhodující otázka, zda žalobkyni v případě jejího návratu do země původu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem žalobkyní uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že žalobkyně utrpí vážnou újmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82 ze dne 26. 3. 2008). Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že žalobkyni takové zacházení bezprostředně nehrozí. K tvrzenému zadržení ze dne 17. 12. 2014 žalovaný zaujal stanovisko na straně 30 an. napadeného rozhodnutí, kdy popsal, že se jednalo o jediný tvrzený incident – soud podotýká, že s rozporuplnými následky, které žalobkyně popisovala rozdílně. Poté se více jak rok nic nepříhodovalo a následně žalobkyně bezpečně odcestovala legálně ze země. Na uvedeném stěží může cokoli změnit to, že žalobkyně toto označila jako za velké štěstí.

46. Po propuštění ze zadržení mělo být žalobkyni sděleno, že jí dle foto hledá policie. Žalovaný správně zdůraznil, že i když se žalobkyně opakovaně obecně zmiňovala o zadržování členů křesťanských církví v Číně, o jednotlivých incidentech a zadržení jiných souvěrců s tresty odnětí svobody na několik let, o nichž se dozvídal nebo dočítal z nejrůznějších zdrojů, skutečností je, že sama byla držena policií a bez zjištění její totožnosti byla po zaplacení pokuty třetí osobou propuštěna. Nebyly zjištěny žádné další relevantní skutečnosti, že by jí hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy odůvodňující poskytnutí doplňkové ochrany. Pokud by čínské orgány skutečně a reálně žalobkyni pronásledovaly kvůli její víře, či o ní měly sebemenší zájem, měly nepochybně bezpečnostní složky po dobu jejího života v zemi původu bezesporu dostatek času, prostoru a prostředků, které by pro to mohly účinně využít. Jak již výše uvedeno žalobkyni bez jakýchkoliv problémů či překážek byl vydán cestovní pas pro potřeby jeho vycestování s biometrickými údaji a fotografie, žalobkyně neměla žádné problémy při vycestování z vlasti, České republice nebyla adresována jakákoliv žádost čínských orgánů o případné vydání žalobkyně k trestnímu stíhání či výkonu trestu, nebyl na ní vydán ani mezinárodní zatykač, což by svědčilo o zájmu čínských orgánů o její osobu. Ve shodě s žalovaným také soud považuje za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku ohledně jí uvedených obav ze zatčení ze strany čínských státních orgánů proto, že se nevrátila do země původu ve stanovené lhůtě. Ze shromážděných podkladů nelze ani dovodit, že by žalobkyně měla být po svém návratu do vlasti byl zadržena a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice z náboženských důvodů.

47. Ze shromážděných podkladů nelze ani dovodit, že by žalobkyně po svém návratu do vlasti byla zadržena a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice z náboženských důvodů. Jednak ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 plyne, že čínská legislativa neumožňuje trestání neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se do Číny vrátí, Čína nepostihuje ekonomické uprchlíky, přičemž nelze vyloučit, že k omezení základních práv či k případnému zadržení může dojít pouze „v případě pravých politicky motivovaných žadatelů a také žadatelů z řad národnostních menšin – hlavně pak Ujgurů“ (žalobce přitom nepatří ani do jedné z uvedených skupin). Žádné konkrétní případy však ve zprávě uvedeny nebyly. Stručná novinová zpráva

Amnesty International ze dne 7. 3. 2018 je velmi obecná (konkrétně zmiňuje pouze již zmíněné Ujgury, opět však bez uvedení jediného konkrétního dohledatelného případu), nadto v ní chybí odkaz na jakýkoliv relevantní zdroj informací, z něhož bylo čerpáno. Obě uvedené zprávy tedy nezmiňují žádný konkrétní a ověřitelný případ postihu neúspěšného žadatele o azyl z řad příslušníků čínských heterodoxních církví, který by byl po návratu do vlasti čínskými státními orgány postižen.

48. Žalovaný též v této souvislosti opakovaně správně připomněl, že když žalobkyně bez problémů vycestovala z Číny, tak se lze důvodně domnívat, že v případě návratu nebude postihována ani z toho důvodu, že se do země původu nevrátila během doby, na kterou měla vydané turistické vízum, zejména když Čínskou lidovou republiku opouštějí každoročně tisíce občanů za účelem turistiky. Pouze v ČR jde jen v této oblasti o více než 200 tisíc občanů Číny ročně. Správně pak žalovaný poukázal i na § 19 odst. 2 zákona o azylu, v souladu s nímž žalovaný ani další správní orgány v České republice neposkytují a nesdělují informace jiným osobám, které by se týkaly žádosti o udělení mezinárodní ochrany [obavy z toho, že po návratu do země původu žadateli o azyl hrozí trest, neboť by se tamní úřady mohly dozvědět, co v azylovém řízení uváděl o zemi původu, nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany (srov. – mutatis mutandis – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 4 Azs 24/2003-68)]. Na tom nic nemůže změnit obecná zpráva v médiích, že skupina 60 čínských státních příslušníků žádá o azyl z náboženských důvodů v České republice, když konkrétní údaje ve vztahu k žalobkyni v takové zprávě uvedeny nebyly, ostatně to žalobkyně ani v průběhu řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a ani v žalobě netvrdila. Žalovaný jde dokonce v ochraně žadatelů o azyl tak daleko, že tyto informace v podobě anonymizovaných rozhodnutí neposkytuje ani soudům ve věcech jiných žalobců. Je přitom vhodné připomenout, jak uvedl žalovaný, že řada článků o předmětné skupině čínských žadatelů v médiích citovala jejich konkrétní právní zástupce nebo žadatele samotné, kteří například pod upravenou totožností hovořili o svém případě.

49. Lze tedy shrnout, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobkyni nehrozí po návratu do vlasti reálné nebezpečí vážné újmy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006-82). Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení [srov. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu], a proto není důvod žalobci udělovat doplňkovou ochranu.

50. Co se týče namítané medializace případu, pak shodně s žalovaným soud zdůrazňuje, že v řízení nebylo zjištěno, že by žalovaný médiím prezentoval informace o tom, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice.

51. Pro úplnost soud uvádí, že možný hodnotící soud o tom, že žalobkyně přicestovala do České republiky jako člen organizované skupiny (jako u jiných žadatelů o azyl v obdobných věcech), učinil žalovaný dle názoru soudu na základě okolností, které jsou zjištělné ze správního spisu (způsob žádosti o vízum, zvolená způsob cesty do ČR a výběr destinace, postup žalobkyně po přicestování na letiště Václava Havla a následná cesta do místa, kde žalobkyně požádala o azyl) a které ve svém souhrnu zcela nepochybně o organizovanosti vypovídá. V podrobnostech soud odkazuje příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť s tam uvedenými úvahami se ztotožňuje.

52. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí správního orgánu se vždy vyhotovují v českém jazyce, neboť české právní předpisy neukládají správním orgánům povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2009, č. j. 4 Ads 100/2009 – 73, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 6/2013 – 72, 6 As 6/2013). Výše uvedené platí i pro soudní rozhodnutí. Z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny „je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“ Žalobkyni byl obsah žalobou napadeného rozhodnutí při předávání rozhodnutí přetlumočen, přičemž žalobkyně potvrdila, že obsahu rozhodnutí včetně poučení porozuměla. Na svých právech tak žalobkyně nebyla zkrácena.

53. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

54. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 28. května 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce